

РЕШЕНИЕ

№ 1650

гр. София, 14.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 53 състав,
в публично заседание на 08.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стефан Станчев

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **12066** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-чл.178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, вр.чл.166, ал.2 от Данъчнопроцесуалния кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на [фирма], срещу Решение № 000030-5678/22.11.2021 година, издадено от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите /НАП/, с което на основание чл.17, ал.1, т.16 от Закона за хазарта /ЗХ/, вр. с чл.7 от Закона за държавните такси /ЗДТ / е отхвърлено искане с вх.№26-Р-657/06.10.2021 година на дружеството-жалбоподател за възстановяване на платена по сметка на НАП държавна такса по чл.30, ал.6 ЗХ в размер на 25000 лева, като неоснователно.

Наведеното основание за оспорване е за противоречие с материално-правните норми-чл.146, т.4 АПК. Осъществяването му е аргументирано с доводи, че по искане на дружеството е издадено решение за издаден лиценз по ЗХ № 0000030-390/12.02.2021 година за организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала в [населено място], за срок от пет години. В решението било посочено изрично, че искането е разгледано съгл. § 86, ал.1 ЗХ /изм. ДВ, бр.11 от 2021 година, в сила от 09.02.2021 г./. За да получи издадения лиценз, на дружеството било указано и то платило по сметка на НАП такса по чл.30, ал.6 ЗХ в размер на 25000 лева. Тази такса била недължимо внесена. Към дата 22.02.2021 г. по сметка на ТД на НАП дружеството платило 15000 лева, по чл.3, ал.1, т.4, б.“б“, вр.чл.4 от Тарифата за таксите, които се събират по ЗХ, приета с ПМС №289 от 15.11.2012 г. Със ЗИД на ЗХ, обн., ДВ, бр.69 от 4.08.2020 г. се внасят множество промени в ЗХ, касаещи

контролния орган, както и дължими такси по ЗХ, като е създадена нова ал.6 на чл.30 ЗХ. В същото време в § 86, ал.1 ПЗР към ЗИД на ЗХ, обн., ДВ, бр.69 от 2020 г. изрично се посочвало, че „образуваните и неприключени до влизането в сила на този закон производства по искания за издаване на лиценз, продължаване или промяна в издаден лиценз, утвърждаване на типовете и модификациите на игралното оборудване, джакпот системите, игралния софтуер, включително централната компютърна система, системите за онлайн залагания, комуникационното оборудване, включително контролния локален сървър, и устройствата на самообслужване за организиране на лотарийни игри, допустими за използване на територията на страната, се довършват при досегашните изисквания в 9-месечен срок от влизането в сила на този закон, освен ако този срок е по-кратък от срока, предвиден в закона за произнасяне“. Затова при подаването на искания преди 08.08.2020 г., когато влезли в сила новите разпоредби на ЗХ, организаторите подавали исканията с правното очакване какви точно такси дължат за лицензите. ЗИД на ЗХ не предвиждал обратно действие на новосъздадените такси по чл.30, ал.6 ЗХ.

Ето защо по подаденото искане за издаване на лиценз, се дължала таксата по чл.1 от Тарифата за таксите, които се събират по Закона за хазарта /ТТЗХ/ за разглеждане на документи, доказателство за плащането на която се представя с искането. При уважаване на искането следвало да се събират само посочените в чл.30, ал.1 ЗХ такси, но не и кумулативно, както таксите по чл.30, ал.1, така и тази по ал.6 ЗХ за издаване и поддържане. Освен това дължимите такси за издаване на лиценз следвало да са посочени в официален акт, за да има яснота за организатора какви такси дължи, както и в какъв срок, тъй като за разлика от таксите по ТТЗХ, таксите по чл.30, ал.5 и ал.6 ЗХ не били скрепени с нормативно определен срок. Нарушени били и изискванията на чл.6 АПК. Оспореното решение не било съобразено и с чл.30, ал.7 ЗХ. Недопустимо било за една и съща административна услуга да се заплащат две държавни такси. Искането е за отмяна на оспорваното решение и връщане на преписката на ответника с указания за възстановяване на сумата от 25000 лева и присъждане съдебни разноски. Ответникът-изпълнителният директор на НАП чрез пълномощник, оспорва жалбата и иска отхвърлянето по съображенията в писмения отговор. Заявява искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства и служебно, на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, прие следното.

Между страните няма спор от фактическа страна, че с Решение № 0000030-390/12.02.2021 година за организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала в [населено място], е издаден лиценз за организиране на такава дейност за срок от пет години.

Видно от изложените в решението мотиви, искането за издаване на лиценз е разгледано съгласно § 86, ал.1 /изм.-ДВ, бр.11 от 2021 г., в сила от 09.02.2021 г./ ЗХ.

Ответникът не оспорва твърдението на жалбоподателя, че за получаването на удостоверение за издадения лиценз е указал на дружеството да заплати такса по чл.30, ал.6 ЗХ в размер на 25000 лева, която същото е заплатило на 21.04.21 г., видно от приложената вносна бележка.

С Искане вх.№26-Р-657/06.10.21 г., към която е приложило вноската бележка за платената такса в размер на: 1. 15000 и 2. 25000 лева, дружеството е поискало

внесената държавна такса в размер на 25000 лева да бъде върната, по съображения, че таксата не е дължима.

По искането е издадено процесното решение, с което същото е оставено без уважение. Решението е мотивирано със съображения, че държавната такса по чл. 30, ал.1 ЗХ, вр. чл. 3, ал. 1 т. 4 , буква “б“ от ТТЗХ /за издаване на лиценз в зависимост от броя на игралните места, включени в лиценза/ е в размер на 15 000 лв., в хипотезата на зала с 30 броя игрални места.

Държавна такса по чл. 30, ал. 6 изречение първо / в зависимост от срока на издадения лиценз и / - 25000 лв., в хипотезата на срок на лиценза за 5 години.

Таксите се дължат на различни основания, изрично регламентирани в ЗХ и ТТЗХ, така както са различни и критериите за тяхното законодателно дефиниране. Въвеждането с новите алинеи 5 и 6 на чл. 30 от ЗХ на такси за издаване и поддържане на лицензи според критериите „срок на лиценза, и „брой жители в населеното място“ по местонахождение на обекта, не изключва дължимостта на таксата по чл.30, ал. 1 от ЗХ.

Със ЗИД на ЗХ /обн. ДВ 69 от 2020 г./ законодателят внесъл промени в текста на чл. 30 от ЗХ, като е създал изцяло нови ал.5 и ал. 6, относими към режима на облагане с държавни такси при „наземен“ хазарт на игри в игрално казино и игри с игрални автомати в зали. Законодателят въвел изцяло нови критерии по отношение режима на облагане с държавни такси, а именно срок на лиценза и брой жители в населеното място по местонахождение на обекта.

От разпоредбите на чл. 29, ал. 3, чл. 30 ал. 1, ал. 6 и чл. 10 от ЗХ, разгледани в тяхната свързаност, било видно, че изпълнителният директор на НАП действа при условията на обвързана компетентност и е длъжен да събере всички предвидени в действащото законодателство държавни такси от искателя, преди да пристъпи към издаване на удостоверение за издаден лиценз по влязло в сила негово решение по ЗХ и към фактическото му предоставяне на искателя.

Съгласно разпоредбите на чл. 3, ал. 1 и чл. 4 буква, „о“ от Закона за държавните такси /ЗДТ/ административният орган, оказващ административната услуга или издаващ искания документ, бил длъжен да събере определените със закон държавни такси при предявяване на искането за извършване на действието или при издаване на искания документ. Доколкото освобождаването от заплащане на дължимите държавни такси се регламентирало също със закон, в случая такава правна възможност не била предвидена нито в ЗХ, нито в лимитативно изброените в чл. 5 от ЗДТ случаи на освобождаване от държавни такси.

При така приетото за установено, съдът обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима-налице са положителните условия, съответно - липсват пречките, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба по чл.159 АПК.

Жалбата е подадена е срещу акт, който подлежи на съдебно оспорване по следните съображения:

В чл. 92 от ЗХ са изброени таксите, които се установяват, събират, прихващат и/или възстановяват по реда на ДОПК. По арг. от чл.92, ал.1 ЗХ, липсва нормативна уредба и относно установяване, прихващане и/или възстановяване на недължимо платени такси по реда на чл. 30, ал. 5 и ал. 6 от ЗХ.

Съгласно чл. 162, ал.1 от ДОПК „Държавните и общински вземания са публични и частни“. В чл. 162, ал. 2, т. 3 от ДОПК се определя, че публични са държавни и

общински такси, установени по основание със закон. По разпоредбата на чл. 166, ал.1 от ДОПК, установяването на публични вземания се извършва по реда и от органа, определен в съответния закон“. Нормата на чл. 166, ал. 2 от ДОПК определя, че „ако в съответния закон не е предвиден ред за установяването на публичното вземане, то се установява по основание и размер с акт за публични вземане /А./, който се издава по реда за издаване на административен акт, предвиден в АПК. Следователно този ред е приложим и към актовете, издадени по искания за прихващане и/или възстановяване на недължимо платени такси по реда на чл. 30, ал. 5 и ал. 6 от ЗХ, какъвто е и процесният случай. Същият има характера на индивидуален административен акт по см. на чл.21, ал.1 АПК и подлежи на оспорване по общата клауза на чл.145 АПК.

Жалбата е подадена от лице с правен интерес от оспорването-адресатът на акта, неблагоприятно засегнат от него /чл.147, ал.1 АПК/.

Жалбата е подадена при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл.149, ал.1 АПК за оспорване-решението е съобщено на жалбоподателя на 23.11.21 година, а жалбата до съда е подадена чрез ответника на 30.11.21 г.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

В чл. 17 от ЗХ са уредени функциите и правомощията на изпълнителния директор на НАП, който съгласно чл. 16 от ЗХ осъществява държавния надзор в областта на хазарта и свързаните с хазарта дейности. Според чл.17, ал.1, т.16 ЗХ в действащата към датата на издаване на оспорения акт редакция, изпълнителният директор на НАП осъществява и други правомощия, освен посочените в т.1 – 15, в областта на хазарта и свързаните с него дейности, предвидени в нормативен акт. Съгласно чл.7, ал.1 ЗДТ контролът по правилното определяне и събирането на таксите се провежда от ръководителите на съответните държавни органи и бюджетни организации и съдилищата. Изпълнителният директор на НАП е органът, който следва да издаде акта и пред когото следва да се подаде искане за прихващане и/или възстановяване на недължимо платени такси, тъй като той е органът, който осъществява дейността по издаване и продължаване на лицензите за организиране на хазартни игри, както и има правомощията да се произнася и по други въпроси в областта на хазарта и свързаните с него дейности. Следователно изпълнителният директор на НАП, е материално компетентният орган да разрешава и съответно да отказва възстановяването на недължимо платени такси.

При издаването на оспореното решение не са осъществени отменителните основания по чл.146, т.2 и т.3 АПК-решението е издадено при спазване на установената форма и съдържание, съотв. при липса на нарушения на административнопроизводствените правила, обезпечаващи правилното установяване на релевантните по случая факти.

Спорът между страните е правен и е свързан с правилното приложение на материалноправните норми, като концентриран се свежда до два въпроса:

-Дължима ли таксата по чл.30, ал.6 ЗХ, след като искането за издаване на лиценза е подадено преди влизането на нормата в сила ?

-Изключва ли чл.30, ал.7 ЗХ, приложението на чл.30, ал.6 ЗХ ?

За разрешаването на първия основен спорен въпрос по делото, съдът излага следното: Таксата, установена по чл.30, ал.1 ЗХ е за разглеждането на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи, за издаване на лицензи по този закон, с изключение на лицензи за онлайн залагания, за издаване на удостоверения с вписани промени по издадени лицензи, както и за извършване на други административни услуги. На основание на законовата делегация

с чл.30, ал.1 ЗХ, размера на таксата е определен с тарифа, приета от Министерския съвет по предложение на министъра на финансите-ТТЗХ, приета с ПМС № 289 от 15.11.2012 г., обн. ДВ, бр.92 от 23 ноември 2012 г. Съгласно чл. 3 от нея, за издаване на лиценз по чл.36, ал.1 се събира съответната такса по чл.3, ал.1. От своя страна чл.3, ал.1 от Тарифата определя таксите във фиксиран размер като ги диференцира според вида на организираната хазартна игра и броя на местата.

С разпоредбите на чл.30, ал.5 и ал.6 ЗХ /в редакцията му ДВ, бр.69 от 04.08.2020 г./ е въведено събирането на държавни такси според допълнителни критерии:

- по чл.30, ал.5 ЗХ за игри в игрално казино- срока на издавания лиценз;
- по чл. 30, ал. 6 ЗХ за игри с игрални автомати /каквото е процесната хазартна игра/- броя на жителите в населеното място по местонахождението на обекта и срока на издавания лиценз.

Съответен на действителното материалноправно положение е изводът на ответника, че се дължат и двете такси:

- държавната такса по чл.30, ал.1 ЗХ, вр. с чл.3, ал.1, т.4 ЗХ, б.„б“ ТТЗХ за издаването на лиценз в зависимост от броя на игралните места, включени в лиценза - 15 000 лева в случая, за 30 броя игрални места и
- държавната такса по чл.30, ал.6, изр.3-то ЗХ в размер на 25000 лева, тъй като в случая искането на жалбоподателя е за лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 5 години.

Дължимата държавна такса е публично държавно вземане-чл.162, ал.2 т.3 ДОПК- „държавна такса, установена по основание със закон“.

Материята на таксите се урежда в два основни законодателни акта- ЗДТ и ЗМДТ. В чл. 3, ал. 1 ЗДТ се посочва, че „държавна такса се заплаща при предявяване на искане за извършването на действието и/или при издаване на документа, за който се плаща такса, както е указано в тарифата“.

Таксата е плащане в полза на държавния бюджет от конкретно физическо или юридическо лице заради това, че е предизвикало действието на държавен орган в свой интерес или му е предоставена исканата услуга. Тя е финансово плащане, установено от държавата и събирано от нейните органи във връзка с извършвана от тях дейност или услуга. Поради връзката между таксата и съответната престация заплащането на таксата може да се яви като условие за получаването на тази престация. Таксите имат в определена степен възмезден и доброволен характер. Възмездността се изразява в получената услуга или в предизвиканото действие. Задължението да се плати такса се поражда по волята на гражданина или юридическото лице, което иска да се ползва от дадена услуга /Решение № 10 от 2003 г. по конст. дело № 12 от 2003 г./.. Таксите се плащат доброволно, защото платещът сам търси услуга или предизвиква действието на държавен орган в свой интерес. Когато физическото или юридическото лице не поиска услугата или не предизвиква действието на държавен орган, то няма да дължи таксата. Необходимо е обаче да се посочи, че регулаторните такси, каквито са процесните по чл.30, ал.1 и ал.6 ЗХ, обикновено не са възстановителни, каквито следва да са типичните административни такси /чл.7, ал.1 ЗМДТ/. Регулаторните такси са регламентирани така, че да генерират приходи в бюджета, а не просто да възстановят разходите по извършването на услугата от администрацията.

В съответствие с чл. 60, ал. 1 от Конституцията, както данъците, така и таксите, които се плащат от физически и юридически лица, се установяват само със закон съобразно с техните доходи и имущество. Правната регламентация, която урежда въвеждането

на данъци и такси, зависи от волята на законодателя / Решение № 4 от 2013 г. на КС по конст. дело № 11 от 2013 г.; Решение № 13 от 31.07.2014 г. на КС по к. д. № 1/2014 г./.

Определянето на размера на данъците може да стане единствено от законодателния орган. Съгласно чл. 84, т. 3 от Конституцията Народното събрание не само установява данъците, но и определя техния размер. То не може да делегира това свое право на изпълнителната власт. Веднага следва да се отбележи разликата между понятията "установява" и "определя". "Установяване" означава въвеждане, посочване на нещо, докато "определяне" е точното и ясно даване на всички присъщи негови белези. Като се изхожда от това, следва да се посочи, че установяването на данъците и таксите със закон означава, че само със закон, а не с подзаконов нормативен акт може да се въведе един данък или такса и задължение на гражданите да ги плащат. Определянето обаче на размера на данъка е различно от неговото установяване. Конституцията е предвидила само размерът на данъците да се определи със закон. Народното събрание определя със закон и размера на таксите, които не са свързани с насрещни услуги и не зависят от волята на гражданина да поиска услугата срещу заплащане на таксата, а имат характер на публично задължение към държавата или общината /Решение № 10 от 26.06.2003 г. на КС на РБ по конст. д. № 12/2003 г./.

Тук следва да се направи уговорката, че процесната такса, въпреки че зависи от волята на субекта да организира хазартни игри, за което да му бъде предоставен лиценз, е публично, а не частно държавно вземане /чл.162, ал.1, т.3 ДОПК, вр.чл.30, ал.3 ЗХ-, държавна такса, установена по основание със закон“/.

Второ, държавните и общински такси следва винаги да са установени по основание със закон, но размерът им може да бъде установен и с подзаконов нормативен акт /за разлика от данъците/-арг. от чл.1 ЗДТ, чл.162, ал.1, т.3 ДОПК, чл.8, ал.1 ЗМДТ и др.

В случая дължимата такса по чл.30, ал.1 ЗХ е законово установена по основание, а размерът ѝ е определен в ТТЗХ. Таксата по чл.30, ал.6 ЗХ е законово установена и по основание и размер.

Правопораждащите предпоставки за двете такси, установени за игри с игрални автомати, както съдът вече посочи, са различни: първата е поставена в зависимост от броя на игралните места, включени в лиценза, а втората-в зависимост броя на жителите в населеното място по местонахождението на обекта и срока на издавания лиценз. Двете такси не са в отношение на алтернативност и едната не изключва другата, следователно дължат се кумулативно.

Между страните е безспорно от фактическа страна, че искането на жалбоподателя за издаване на лиценза със срок от 5 години е подадено на 04.10.2019 г., т.е. преди влизането в сила на 08.08.2020 г. на § 27, т.2 и т.3 от ЗИД на ЗХ /Обн., ДВ, бр.69 от 4.08.20 г./, с който в чл.30 се създават нови ал.5 и ал.6.

Съгласно § 86, ал.1 от ПЗР към ЗИДЗХ / ДВ, бр. 69 от 2020 г./, образуваните и неприключени до влизането в сила на този закон производства по искания за издаване на лиценз, продължаване или промяна в издаден лиценз, утвърждаване на типовете и модификациите на игралното оборудване, джакпот системите, игралния софтуер, включително централната компютърна система, системите за онлайн залагания, комуникационното оборудване, включително контролния локален сървър, и устройствата на самообслужване за организиране на лотарийни игри, допустими за използване на територията на страната, се довършват при досегашните изисквания в 6-месечен срок от влизането в сила на този закон, освен ако този срок е по-кратък от

срока, предвиден в закона за произнасяне.

С последвалото с § 3 от ЗР на ЗИД на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020 г., и за преодоляване на последиците /Обн., ДВ, бр. 11 от 9.02.2021 г., в сила от 9.02.2021 г./ изменение на нормата на § 86, ал.1 по ПЗР към ЗИД ЗХ, цифрата "б" се заменя с "9".

Развитата теза на жалбоподателя, свързана с твърдението му, че на основание § 86, ал.1 по ПЗР към ЗИДЗХ въведената с чл.30, ал.6 ЗХ такса е недължима, не се възприема от съда за основателна, по следните съображения:

Съгласно чл.25 ЗХ / в редакцията ДВ, бр. 26 от 2012 г., в сила от 1.07.2012 г./, вр. § 85 и § 86, ал.1 от ПЗР към ЗИДЗХ / ДВ, бр. 69 от 2020 г./, когато приеме, че обстоятелствата по искането са изяснени, изпълнителният директор на НАП приключва разглеждането му и приема решение. Решението се основава на приетите за установени обстоятелства по искането и на закона.

Под довършване на производствата при досегашните изисквания следва се разбират изискванията, които следва да са спазени за издаването на решение по искането за издаване на лиценз на дружеството, съответно дължимите към искането документи по Наредбата за документите, необходими за издаване на лицензи по Закона за хазарта. Сред тези изисквания е и задължението за плащането на таксата за разглеждане на документите- чл.1 и чл.5 от ТТЗХ.

Заплащането обаче на таксите по чл.30, ал.1 и ал.6 ЗХ обаче не е сред изискванията за издаване на решение по чл.25 ЗХ.

Задължението за плащане на дължимите такси възниква след влизането в сила на позитивното решение за издаване на лиценз-арг. от чл.12 ТТЗХ, чл.29, ал.3 и чл.34 ЗХ, т.е. след приключване на производството по подаденото искане със стабилен индивидуален административен акт.

Издаването на удостоверение за издаден лиценз-чл.34 ЗХ е действие, дължимо по силата на закона в изпълнение на влязлото в сила решение за издаването на лиценз, а не елемент от фактическия му състав като съвкупност от материалноправни изисквания и административнопроизводствени действия. Единственото условие на закона за извършването на това действие от изпълнителния директор на НАП е заплащането на дължимите държавни такси от организатора на хазартни игри. С получаването на удостоверението за лицето възниква правото да организира хазартните игри.

В случая още към момента на издаване решението за издадения лиценз -12.02.21 г., изменението на чл.30 ЗХ / ДВ, бр. 69 от 2020 г./ е било влязло в сила, което е станало на 08.08.2020 г.

Съгласно чл.142, ал.1 от АПК, съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. Следователно законосъобразността на оспорения акт следва да се прецени с оглед разпоредбите на ЗХ, в редакцията към постановяването му.

С оглед на изложеното, съдът обуславя крайния си извод по първия спорен между страните въпрос и той е, че задължението за заплащане на таксите по чл.30, ал.5 и ал.6 ЗХ е извън обхвата на § 86, ал.1 от ПЗР на ЗИД на ЗХ. Правопораждащ юридически факт за задължението е влизането в сила на позитивния индивидуален административен акт, издаден по искането-решението на изп.директор на НАП за издаване на лиценз, с което производството приключва. Задължението има

материалноправен характер и е подчинено на общия принцип за регулация-за него са приложими материалноправните норми, действали към момента на възникването му. В случай, че законодателят има воля да даде ретроактивно (обратно) действие на определена правна норма на материалния закон, в случая на чл. 30 от ЗХ, относно дължимите държавни такси, то той би записал изрично това именно в преходните и заключителни разпоредби, а в случая няма такава разпоредба. Държавните такси са дължими при действието на тази разпоредба в споменаваната редакция и след решение за издаване на лиценз.

Следователно заплащането на такса по чл.30, ал.6 ЗХ в случая не е без основание и възстановяването ѝ е недължимо по съображения, черпени от § 86, ал.1 от ПЗР на ЗХ. По втория спорен въпрос, свързан с твърдението, че чл.30, ал.7 ЗХ изключва приложението на чл.30, ал.6 ЗХ, тъй като нормите били противоречиви съдът прие следното:

Нормата на чл.30, ал.6 /Нова – ДВ, бр. 69 от 2020 г./ ЗХ предвижда, че, за издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 5 години се събира еднократна държавна такса в размер на 25 000 лв., когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 50 000 лв., когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители.

Съгласно разпоредбата на чл.30, ал.7 /Нова – ДВ, бр. 1 от 2014 г., в сила от 1.01.2014 г., изм., бр. 105 от 2014 г., в сила от 1.01.2015 г., предишна ал. 5, бр. 69 от 2020 г./, за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане, се събират само таксите по ал. 1.

С алтернативен на корпоративния данък се облага дейността от организиране на посочените в този закон хазартни игри - чл.5, ал.4, т.1 /изм. – ДВ, бр. 1 от 2014 г., в сила от 1.01.2014 г./ ЗКПО.

Съгласно чл. 242. (Изм. - ДВ, бр. 94 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г.), ал.1 (Предишен текст на чл. 242, изм. – ДВ, бр. 1 от 2014 г., в сила от 1.01.2014 г.) от ЗКПО, „хазартната дейност от игри с игрални автомати и игри в игрално казино се облага с данък върху хазартната дейност, който е окончателен.“

Напълно очевидно е, че нормите на чл.30, ал.7 ЗХ, вр.чл.242, ал.1 ЗКПО и чл.30, ал.6 ЗХ пряко си противоречат. Тяхното противоречие изключва едновременното им приложение. Приложима би могла да бъде само едната от тях.

Ясно е, че нормата на чл.30, ал.7 ЗХ не е изрично отменена /чл.11, ал.3 ЗНА/, но в случая тя представлява добър пример за реализиране на института на мълчалива отмяна: Новият акт- ЗИД на ЗХ /обн ДВ, бр.69 от 4.08.20 г./, с който в чл.30 се създават нови ал.5 и ал.6, без да указва изрично, че отменя ал.5 предвижда правила, уреждащи по различен начин хипотезата, уредена досега от стария закон. Мълчаливата отмяна се основава на презумпцията, че в правния мир не могат да съществуват две правни норми, които да уреждат едно и също обществено отношение по различен начин. Правилото е *Lex posterior derogat legi priori* /по-новият закон отменя по-стария/. Следователно чл.30, ал.5 ЗХ /действаща към този момент/ е мълчаливо отменена с § 27, т.2 и т.3 от ЗИД на ЗХ /Обн., ДВ, бр.69 от 2020 година/. Ал.7 не е нова-не е създадена съсЗИД на ЗХ /обн ДВ, бр.69 от 4.08.20 г./ Тя е преномерираната предишна ал.5 на чл.30 ЗХ с т.4 от същия § 27 на ЗИД на ЗХ. Преномерирането ѝ изглежда да е изцяло резултат от законодателен автоматизъм и е очевиден пропуск.

Със ЗИД на ЗХ, / Обн., ДВ, бр. 105 от 19.12.2014 г., в сила от 1.01.2015 г./, ал.5 на

чл.30 се изменя така: „За хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане, се събират само таксите по ал. 1.“

Анализът на разпоредбите сочи, че чл.30, ал. 5, създадена със ЗИД на ЗХ /обн., ДВ, бр.1 от 2014 година/ е във връзка с въведените със същото изменение правила да се събира:

- държавна такса в размер на 15 на сто върху стойността на направените залози за всяка игра, а за хазартни игри, за които се събират такси и комисиони за участие – в размер на 20 на сто върху стойността на получените такси и комисиони, приложими за изброените в чл.30, ал.3 ЗХ хазартни игри – тото, лото, игри със залагания върху резултати от спортни състезания и надбягвания с коне и кучета, игри със залагания върху случайни събития и със залагания, свързани с познаване на факти, с изключение на онлайн залаганията

-двукомпонентна държавна такса, състояща се от еднократна такса в размер на 100 хил. лв. и променлива част в размер на 20 на сто върху разликата между стойността на получените залози и изплатените печалби, а за игри, за които се събират такси и комисиони за участие – в размер на 20 на сто върху стойността на получените такси и комисиони, приложима за онлайн залагания /чл.30, ал.4 ЗХ/

Едновременно с това, с ПЗР на същия закон- ЗИД на ЗХ /обн., ДВ, бр.1 от 2014 година/ е отменено корпоративното облагането по ЗКПО за хазартните игри, изброени в чл.30, ал.3 и ал.4 ЗХ

Съгласно чл. 176а ЗКПО (Доп. - ДВ, бр. 69 от 2020 г.) (1) „ Организаторите на хазартни игри, за които се дължи държавна такса по чл. 30, ал. 3 и 4 от Закона за хазарта, не се облагат с корпоративен данък за тази дейност; (2) За всички останали дейности лицата по ал. 1 се облагат с корпоративен данък.

Анализът на посочените изменения разкрива логиката на законодателя да не се плаща алтернативен данък по ЗКПО само за тези хазартни-игрите по чл.30, ал.3 и ал.4 ЗХ, тъй като уредената там такса не е еднократна, а се дължи винаги и за всяка е една проведена от изброените там хазартни игри.

Таксите по чл.30, ал.5 и ал.6 ЗХ / Нови-ДВ, бр. 69 от 2020 г., в сила от 08.08.2020 година/ са еднократни. Дължат се при получаване на удостоверение за издаден лиценз. Затова и при тях заплащането на данък по ЗКПО е дължимо. Данъкът е свързан с реалното осъществяване на дейност и финансовите резултати от дейността.

С оглед на изложените съображения съдът обуславя извод, че с влизането в сила на чл.30, ал.6 ЗХ, нормата на чл.30, ал.7 /предишна ал.5/ ЗХ е мълчаливо отменена.

По изложените съображения, заплатената от жалбоподателя държавна такса по чл.30, ал.6 ЗХ е била дължима, поради което законосъобразно с оспореното в съдебното производство решение искането му за нейното възстановяване е било оставено без уважение.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 АПК, своевременно заявеното искане на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно, което съдът определя на осн. чл.25 от Наредбата за заплащането на правната помощ, вр.чл.37 от Закона за правната помощ в минимален размер-100 лева.

Съдът Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу Решение № 000030-5678/22.11.2021 година, издадено от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Националната агенция за приходите

сумата в размер на 100/сто/ лева, разноси по делото.

Решението може да се обжалва пред ВАС в 14-дневен срок от съобщението.

Съдия: